

idet Staten for dem begge betaler en Annuitet af 10 pCt., hvoraf en Deel anvendes til at forrente den tilbageværende Deel af Gjælden med 4 pCt., Resten derimod til at amortisere Capitalen. De ville saaledes begge gjøre temmelig betydelige contante Udtællinger nødvendige fra Statens Side, og for at undgaae disse, ønsker Finantsministeren en Bemyndigelse til, forsaavidt der kan sluttet frivillig Overenskomst med Ihændehaverne af disse Obligationer, saavel at give disse 4 pCt. uopffigelige Statsobligationer af samme Slags som vor øvrige indenlandske Statsgjæld, istedet for de stipulerede contante Afdrag, som ogsaa at covertere den ikke forfaldne Deel af disse Gjældsposter til saadan uopffelig Statsgjæld. Den hele tilfugtede Operation gaaer altsaa ud paa at befrie Statskassen fra betydelige contante Udtællinger i et Tidsrum af omtrent 13 Aar, imod at denne istedetderfor overtager en ny varig Gjæld. Udvalget kan ikke tilaae, at Finantsministeren erholder denne Bemyndigelse. Saavel Hensyn til vore egne finantstælle Forhold som til Pengemarkedets nuværende Tilstand, gjør det utilraadeligt for Statskassen at paadrage sig ny Gjæld uden bydende Nødvendighed; men Udvalget kan ikke erkende, at en saadan finder Sted. Hvad den vigtigste af disse Gjældsposter, den augustenburgske Domainalgjæld, angaaer, da kan og bør den bæres af selve de augustenburgske Godser. Ved Salg af disse maa Statskassen kunne faae tilstrækkelige Midler til at dække denne Gjæld, og det kan paa ingen Maade ansees for rigtigt, at Statskassen, paa samme Tid den afhænder nogle Domainer, paadrager sig en betydelig Gjæld for at bevare andre. Hvad den vestindiske Erstatningsgjæld angaaer, da ere de aarlige Udbetalinger, som den foranlediger, ikke saa betydelige, at de kunne antages at paadrage Statskassen en større Byrde, end den kan bære. Det sees bedst deraf, at det foreliggende Finantslovsforslag, paa hvilket der, foruden de stipulerede contante Afdrag paa begge disse Gjældsposter, findes opført en aldeles extraordinair Udgift af $\frac{1}{2}$ Million Rbd., dog kun frembyder en ubetydelig Underbalance. I Genhold til det Foregaaende maa Udvalget

tiltraade Thinget, at det ikke giver Finantsministeren den forlangte Bemyndigelse; og det indstiller derfor, at den omhandlede Anmærkning til § 20. 3. ikke optages i Finantsloven.

§ 21. Pensionsvæsenet.

1) A. a. og b. I den til Pensioner opførte Sum er indbefattet resp. 23,257 Rbd. 67 s. og 830 Rbd. til den afdøde Enkedronning Marie Sophie Frederikkes Hofembedsmand og Betjente og disses Efterladte. Da der for denne Art af Pensioner efter Pensionslovens § 2 skal have Hjemmel i en særlig Lov, bør dette Beløb udgaae, indtil den forventede Lov er udfømt.

Udvalget har ved at gjenngaae de enkelte nye tilkomne Pensioner bemærket flere formeentlige Uregelmæssigheder, som dog for Størstedelen ere af den Bessaffenhed, at de egue sig til efter Behandling af Statsrevisoratet at afgjøres ved Statsregnskabs Decision. Særligt udhæves, at Ansættelsen af en militair Pension under Tilgangen fra 1852—53 er forekommet Udvalget særdeles uregelmæssig; men da Sagen af den Paagjældende er bragt for Domstolene, finder man for Tiden ikke Anledning til at gjøre nogen Indstilling i denne Anledning.

2) Med Hensyn til den aftagende Pensionsliste, har Udvalget i Anledning af en af det sidst nedsatte Finantsudvalg derom gjort Bemærkning forespurgt sig hos Finantsministeriet, om Marsagen til at denne fremdeles omfatter ikke alene Wartpenge, men ogsaa Pensioner. Ministeriets Besvarelse gaaer ud paa, at der i Fortiden ikke var noget fast Princip for, i hvilke Tilfælde den afgaaende Embedsmand burde sættes paa Pension og i hvilke paa Wartpenge; at man endog havde Betegnelsen „Pension under Navn af Wartpenge“, om hvilket det ofte var uvisst, om det henhørte under Begrebet „Pension“ eller